

gaaſſe anden. Det Princip, ſom jeg holdt paa, er ſlaaet ihjel her i Thinget, men jeg vil dog hjælpe til i dette ene Punkt at gjøre en Forandring i Loven. Mit Endringsforſlag gaaer ud paa at udſtemme den Beſtemmelse, ſom ſiger, at § 15 i Loven af 1862 ſkal ophæves. Denne Paragraf gaaer ud paa at indſtrænke det Tilſkud, ſom Staten ſkal give Gingſte- og Dyrfkuer i Almindelighed her i Landet, og at det ſkal ophøre med Udgangen af Finantsaaret 1871—72. Der er alſaa endnu et Aar tilbage. Jeg vil ſige, at derſom det Spørgſmaal i dette Dieblif forelaa, om vi ſom hidtil ſkulde give et Tilſkud til Præmieſyſtemet, ſaa vilde jeg ſtemme derfor, ikke fordi jeg er nogen Under eller Ven deraf, men fordi jeg veed, at der er ſtor Stemning for det. — Jeg kan imidlertid ikke ſe, at det er rigtigt, at vi lade denne Sag gaa urørt igjennem Folkethinget, uden at den idetmindſte har været omtalt, og jeg ſkulde mene, at det var mere rigtigt, at det blev fremdraget ſom et ſærligt Lovforſlag til næſte Aar, og at der da blev taget Beſtemmelse om, hvorlænge dette Tilſkud ſkulde beſtaa, og om det overhovedet ſkulde beſtaa. Jeg vil ſaaledes henſtille dette Forſlag til det ærde Things Overveiſe. — Hvad Endringsforſlaget under Nr. 2 angaar, da har jeg ligesaa lidt ſom de øvrige Medlemmer af Mindretallet det Allermindſte imod det. Det er en Endring, ſom er foreſlaaet af den høitæredede Miniſter, og ſom vi ganſke kunne tiltræde ligesaa vel ſom Flertallet; naar vi dog ikke have fat vore Navne derover, da er det meſt, fordi idetmindſte jeg gjorde et Forſøg paa at ſaa en Endring ind i Loven, ſom Flertallet beſtemt modſatte ſig at være med til, hvilken Endring gik ud paa at ſikre os imod, at vi fik Stutteriet tilbage for Statskaſſens Regning. Da Flertallet nu ikke vilde gaa ind paa dette Endringsforſlag — det være nu begrundet eller ubegrundet — ſaa gjør jeg de Herrer af Flertallet ansvarlig for denne Sag for Fremtiden. — Hvad ſærligt

angaar Forſlaget under Nr. 1, da vil jeg raade de Herrer, ſom intereſſere ſig ſtærkt for Loven, og ſom tro, at Stutteriet er til Nytte for Landets Hefteavl, til ſtrax at ſtemme for dette Forſlag, thi ellers vil det ſandſynligviſ gaa, ſom den ærde førſte Taleſer bemærkede, at Landſthinget vil ſende os Loven tilbage igjen, men fra mit Synspunkt ſet vilde dette iøvrigt være det Heldigſte, thi hvis det ſkulde ſke, var Seiren viſnok min.

Alberg: Jeg kan ikke være enig i den Betragtning, ſom det ærde Medlem anførte, der nu havde Ordet, med Henſyn til Ophævelſen af Præmierne ved Gingſtffuerne, og det forekommer mig ogſaa, at det er et noget beſynderligt Tidspunkt af denne Sags Behandling, ſom de ærde Medlemmer have valgt til at komme frem med deres Forſlag paa, nemlig juſt det Dieblif, da denne Lov er ved at ſkulle ſlippe fra os. Jeg ſkjønner heller ikke rettere, end at dette er et Spørgſmaal, ſom fortjener mere Overveiſe, end det er muligt at ſkjænke det her idag, da det kommer ſaa umodent og uforberedt frem for Thinget, og jeg kan derfor ikke undlade beſtemt at fra-raade ærde Medlemmer at gaa ind paa dette Endringsforſlag. Saavidt mit Kjendſkab til diſe Præmier ſtrækker ſig, har jeg ikke havt Leilighed til at gjøre anden Erfaring end den, at man overalt ſætter meget ſtor Pris derpaa, og at det derfor er Noget af det, ſom bidrager allermeſt til at fremme Hefteavlen i Danmark, og det vilde derfor forekomme mig i høieſte Grad beſynderligt, hvis man nu i dette Dieblif uden nogen Forberedelse og uden at have hørt Noget af dem, ſom udenfor denne Sal have Intereſſe og Kjendſkab dertil, vilde ſtryge dette Beløb til Præmier. Det ærde Medlem fremhævede, at Forſlaget var ſtillet for at fremkalde en Diskuſſion om denne Sag, men denne Grund kan jeg virkelig lige ſaa lidt anerkjende ſom det Øvrige af det, ſom det ærde Medlem har anført, thi hvad vil en Diskuſſion om denne Sag i